

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2017 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2017 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania D. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o zasiłek chorobowy

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w

W. z dnia(...)roku znak (...) w ten sposób,

że przyznaje odwołującej D. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres

od dnia 3 grudnia 2016 roku do dnia 11 grudnia 2016 roku oraz uznaje, że D.

R. nie ma obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za ten okres,

2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w

W. z dnia (...)roku znak (...) w ten sposób,

że przyznaje odwołującej D. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres

od dnia 12 grudnia 2016 roku do dnia 8 stycznia 2017 roku,

3. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w

W. z dnia (...)roku znak (...) w ten sposób,

że przyznaje odwołującej D. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres

od dnia 9 stycznia 2017 roku do dnia 22 stycznia 2017 roku,

4. stwierdza swą niewłaściwość w zakresie roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych od zasiłku chorobowego i przekazuje sprawę w tym zakresie Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...)w W..

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. odmówił D. R. trzema zaskarżonymi decyzjami z dnia:

1. (...)roku, znak (...), prawa do zasiłku

chorobowego za okres od dnia 3 grudnia 2016 roku do dnia 11 grudnia 2016 roku oraz zobowiązał ją do zwrotu zasiłku chorobowego za ten okres,

2. (...)roku, znak (...), prawa do zasiłku

chorobowego za okres od dnia 12 grudnia 2016 roku do dnia 8 stycznia 2017 roku,

3. (...)roku, znak (...), prawa do zasiłku

chorobowego za okres od dnia 9 stycznia 2017 roku do dnia 22 stycznia 2017

roku.

D. R. nie zgodziła się ze stanowiskiem organu rentowego i złożyła odwołania od powyższych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (k. 1-7).

W odpowiedzi na 3 odwołania, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o ich oddalenie na podstawie ait. 47714 § 1 KPC.

W sprawie nie występował zainteresowany. D. R. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

D. R. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą i podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu.

D. R. była niezdolna do pracy na podstawie kolejnych zwolnień lekarskich, z przerwami nieprzekraczającymi 60 dni, w okresie od 14 maja 2016 roku do 22 stycznia 2017 roku (akta rentowe).

Za okres 182 dni, tj. za okres z występującymi przerwami, od 14 maja 2016 roku do 2 grudnia 2016 roku, ubezpieczona otrzymała zasiłek chorobowy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (akta rentowe).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. uznał, że z uwagi na współistniejące schorzenia, okres zasiłkowy 182 dni zakończył się z dniem 2 grudnia 2016 roku i przedmiotowymi 3 decyzjami odmówił odwołującej prawa do zasiłku chorobowego za dalszy łączny okres od 3 grudnia 2016 roku do 22 stycznia 2017 roku (akta rentowe).

Ubezpieczona nie zgodziła się z decyzjami organu rentowego, podnosząc iż w spornym okresie była niezdolna do pracy z powodu różnych chorób (k. 1-7).

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii.

1.

Celem zweryfikowania zasadności decyzji organu rentowego oraz twierdzeń strony odwołującej, postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2017 roku Sąd dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu chorób wewnętrznych celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującej D. R. w okresach od 14.05.2016r. do 26.07.2016r., od 28.07.2016r. do 7.09.2016r., od 12.09.2016r. do 25.09.2016r., od 1.10.2016r. do 12.10.2016r., od 18.10.2016r. do 24.10.2016r. oraz od 31.10.2016r. do 22.01.2017r. była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami (k. 10).

Biegły sądowy specjalista chorób wewnętrznych i kardiolog dr n. med. J. K., po analizie dostępnej dokumentacji z leczenia stwierdził, że w wymienionych okresach niezdolność do pracy spowodowana była różnymi schorzeniami, szczegółowo wymienionymi na karcie 17 (k. 17-18).

2.

Sąd doręczył stronom odpisy opinii biegłego dra n. med. J. K., zakreślając 7 dniowy termin na ewentualne ustosunkowanie się do

opinii biegłego sądowego, pod rygorem uznania, że strona nie zgłasza zarzutów do

opinii (k. 20).

Z uwagi na zastrzeżenia organu rentowego i wniosek o biegłego chirurga naczyniowego (k. 25-26), Sąd w dniu 19 maja 2017 roku dopuścił dowód z pisemnej opinii biegłego chirurga naczyniowego celem ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującej D. R. w okresach od 14.05.2016r. do 26.07.2016r., od 28.07.2016r. do 7.09.2016r., od 12.09.2016r. do 25.09.2016r., od 1.10.2016r. do 12.10.2016r., od 18.10.2016r. do 24.10.2016r. oraz od 31.10.2016r. do 22.01.2017r. była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami (k. 36).

Biegły sądowy specjalista chirurg dr med. J. P. stwierdził, że choroba żylakowa była - i nadal jest - chorobą współistniejącą, ale nie była i nie jest podstawowym schorzeniem, poza dwoma okresami: od 14 maja 2016 roku do 26 lipca 2016 roku oraz od 31 października 2016 roku do 22 stycznia 2017 roku. Co więcej, nie była też powodem wystawiania zwolnień lekarskich w pozostałych spornych okresach. Oznacza to, że przerwa pomiędzy w/w datami: 26 lipca 2016 roku i 31 października 2016 roku, wynosiła 95 dni. Biegły podkreślił, że zgadza się z opinią lekarza orzecznika ZUS, że wnioskodawczyni miała przez okres wystawianych ZLA chorobę żylakową obu kończyn dolnych. Jednak wystawiane zwolnienia w spornym okresie dotyczyły różnych chorób, które nie mają między sobą związku przyczynowego. Stwierdzone żylaki powierzchowne obu kończyn dolnych skutkowały okresami pojawiających się objawów bólowych w w/w okresach, ale w pozostałych okresach nie były powodem zwolnień lekarskich. Stwierdzenie to potwierdzają badania fizykalne, jak też badanie USG + D wykonane 28 grudnia 2016 roku. W ocenie biegłego, badania te nie dają podstaw do przyjęcia, że stwierdzone miernie zaawansowane żylaki obu kończyn dolnych były wskazaniem do wystawienia ZLA na wszystkie sporne okresy (k. 43-44).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz na podstawie 2 pisemnych opinii biegłych sądowych: specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa dra n. med. J. K. oraz specjalisty chirurga dra med. J. P..

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Były one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondowały ze sobą tworząc logiczną całość, dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu 2 pisemne opinie biegłych sądowych: specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa dra n. med. J. K. oraz specjalisty chirurga dra med. J. P., są wnikliwe, rzetelne oraz spójne, a dodatkowo zostały wydane po przeprowadzeniu badania odwołującej i po analizie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej przez osoby mające wiedzę specjalistyczną. Dlatego Sąd uznał je za wiarygodne.

W ocenie Sądu niezasadne jest kontynuowanie procesu i zasięganie kolejnej opinii. Zdaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnej opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecnictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011 r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009 r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego

biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem.

Strony nie wносиły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 84).

Sąd zważył, co następuje:

Skarżone decyzje organ rentowy oparł na regulacjach z art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2017.1368 j.t., dalej jako: ustawa o świadczeniach). Zgodnie z treścią art. 8 tej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni.

Z kolei regulacja zawarta w art. 9 ust. 1 przywołanej ustawy o świadczeniach stanowi, że do tego okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy. Ustęp drugi wspomnianego artykułu mówi zaś, iż do jednego okresu zasiłkowego dolicza się także okresy poprzedniej niezdolności do pracy, pod warunkiem, że przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, a okresy te spowodowane były tą samą chorobą.

Z ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego wynika, że odwołująca była niezdolna do pracy w okresach:

od 14.05.2016r. do 26.07.2016r., 1 dzień przerwy, od 28.07.2016r. do 7.09.2016r., 4 dni przerwy, od 12.09.2016r. do 25.09.2016r., 3 dni przerwy,

29.09.2016r. - nie wliczony przez ZUS do okresu zasiłkowego, 1 dzień przerwy, od 1.10.2016r. do 12.10.2016r.,

13 i 14.10.2016r. - nie wliczone do okresu zasiłkowego, 3 dni przerwy, od 18.10.2016r. do 24.10.2016r., 6 dni przerwy oraz od 31.10.2016r. do 22.01.2017r.

Zatem nastąpiła przerwa - nieprzekraczająca 60 dni - pomiędzy niezdolnością do pracy w poszczególnych w/w okresach od 14 maja 2016 roku do 22 stycznia 2017 roku. W takim przypadku, zgodnie z art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach, okresy niezdolności do pracy muszą być spowodowane tą samą chorobą.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył ustalenia, czy niezdolność do pracy odwołującej w okresach od 14 maja 2016 roku do 22 stycznia 2017 roku była spowodowana tą samą chorobą, czy też różnymi chorobami.

Organ rentowy twierdził, że w/w okresy należy zliczyć do jednego okresu zasiłkowego, zaś 182 dni miały 2 grudnia 2016 roku.

Odwołująca twierdziła, że niezdolności do pracy były spowodowane różnymi chorobami i nowy okres zasiłkowy rozpoczął się z dniem 31 października 2016 roku. D. R., zdaniem dwóch biegłych sądowych: specjalisty chorób wewnętrznych i kardiologa dra n. med. J. K. oraz specjalisty chirurga dra med. J. P., których opinie Sąd uznał za wiarygodne, była niezdolna do pracy w w/w spornych okresach z powodu różnych chorób. Choroba żylakowa była - i nadal jest - chorobą współistniejącą, ale nie była i nie jest podstawowym schorzeniem, poza dwoma okresami: od 14 maja 2016 roku do 26 lipca 2016 roku oraz od 31 października 2016 roku do 22 stycznia 2017 roku. Nie była powodem wystawiania zwolnień lekarskich w pozostałych spornych okresach. W tych pozostałych spornych okresach odwołująca chorowała kolejno na: migdały, kręgi szyjne, górne drogi oddechowe i pęcherz. Oznacza to, że przerwa pomiędzy w/w datami: 26 lipca 2016 roku i 31 października 2016 roku, wynosiła 95 dni. Stwierdzone żylaki powierzchowne obu kończyn dolnych skutkowały okresami pojawiających się objawów bólowych w w/w 2 okresach, ale w pozostałych okresach nie były powodem zwolnień lekarskich. W ocenie Sądu te opinie biegłych nie budzą wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania.

Dwie opinie biegłych sądowych, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że niezasadna jest argumentacja organu rentowego, gdyż nie została spełniona przesłanka tej samej jednostki chorobowej, uprawniająca do zsumowania wskazanych przez organ rentowy okresów niezdolności odwołującej do pracy na podstawie art. 9 ust. 2 ustawy o świadczeniach.

Skoro od 31 października 2016 roku ubezpieczona była niezdolna do pracy z powodu innej choroby, niż ta trwająca do dnia 24 października 2016 roku, zaś od poprzedniej - tej samej choroby żylakowej - upłynęło 95 dni, to z tym dniem 31 października 2016 roku otworzył się nowy okres zasiłkowy.

Za okres od 31 października 2016 roku do 2 grudnia 2016 roku ZUS prawomocnie przyznał już odwołującej prawo do zasiłku chorobowego. Zatem zasadne jest roszczenie odwołującej za pozostały okres od 3 grudnia 2016 roku do 22 stycznia 2016 roku. W świetle powyższego Sąd uznaje, że 3 odwołania, jako zasadne, podlegają uwzględnieniu i - na podstawie art. 47714 § 2 k.p.c. oraz wskazanych powyżej przepisów - Sąd:

1. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddziału w

W. z dnia (...)roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej D. R. prawo do zasiłku

chorobowego za okres od dnia 3 grudnia 2016 roku do dnia 11 grudnia 2016 roku oraz uznaje, że D. R. nie ma obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za ten okres,

2. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w

W. z dnia (...)roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej D. R. prawo do zasiłku

chorobowego za okres od dnia 12 grudnia 2016 roku do dnia 8 stycznia 2017 roku,

3. zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w

W. z dnia (...)roku znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej D. R. prawo do zasiłku

chorobowego za okres od dnia 9 stycznia 2017 roku do dnia 22 stycznia 2017

roku.

Z uwagi na zgłoszenie przez odwołującą wniosku o wypłatę należnych świadczeń wraz z odsetkami ustawowymi, Sąd stwierdza swą niewłaściwość w tym zakresie roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych od zasiłku chorobowego i przekazuje sprawę Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W..

W tym zakresie, Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 476 § 2 k.p.c. przez sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych rozumie się sprawy, w których wniesiono odwołanie od decyzji organów rentowych dotyczących ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia rodzinnego, emerytur i rent, innych świadczeń w sprawach należących do właściwości Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych zostało zgłoszone dopiero na etapie postępowania sądowego. Organ rentowy w zakresie odsetek nie wydawał decyzji. Co prawda jest to sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych, lecz w pierwszej kolejności organem właściwym do jej rozpoznania jest Zakład Ubezpieczeń

Społecznych (...)w W. i dopiero od jego decyzji będzie przysługiwać odwołanie do Sądu Ubezpieczeń Społecznych.

Zgodnie natomiast z treścią art. 464 § 1 k.p.c. odrzucenie pozwu nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ. W tym wypadku sąd przekaże mu sprawę. Dlatego też

Sąd uznał się niewłaściwym w zakresie rozpoznania roszczenia o zapłatę odsetek ustawowych od zasiłku i sprawę w tym zakresie przekazał do merytorycznego rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W..